

ТЕОДОРА ТОДОРОВА КРАЯТ НА ДЕНЯ

chitanka.info

Бягаше.

Още не бе започнал да се задъхва, но и това щеше да дойде.

За сега усещаше как мускулите му ритмично се стягаха и отпускаха.

Под него алфалта тичаше също. Виждаше неговия край в далечината.

После щеше да му се наложи да бяга сред дървета и храсти, но поне сянката щеше да го спаси от горещината на обедното слънце.

Бягаше от сутринта.

Струваше му се, че все едно се е родил и живял до сега бягайки.

Колко бързо човек може да привикне и да се адаптира към дадена ситуация, когато му се налага, нали?!

Усещаше как по гърба му струйките пот се спускаха и търкаляха. Само преди една седмица това същото усещане би го накарало да си помисли и помечтае как после би се гмурнал във ваната си и как би обтрил тялото си с уханен сапун.

Сега не знаеше какво го чака след бягането, не знаеше дори дали ще успее да издържи до края...

Цялата тази история бе започнала преди десет години с раждането на неговата сестра. Ако някой му бе казал, че заради нея един ден ще се наложи да бяга, за да спаси живота си не би повярвал. Би се присмял на подобно твърдение.

Истината обаче бе, че сега бягаше, не защото поиска самият той, а бягаше заради сестра си, бягаше заради себе си, заради своите родители и бягаше, за да не умре.

Може би в крайна сметка все пак щеше да умре, може би нямаше да стигне до финала, но беше длъжен поне да опита. Не искаше да губи живота си без борба и без да се е противопоставил със силата на своята воля...

Когато се бе родила сестра му приличаше на един ревящ вързоп и той гледаше с отвръщение малкото същество. Току-що бе навлязал в двадесетата си година и не можеше да разбере родителите си как така на стари години са решили да му „подарят“ сестричка или да си „подарят“ второ дете.

Един негов приятел бе направил следния коментар, че сестра му е плод на грешка след някоя романтична вечер между неговите

родители. Той не си бе позволил да го сподели с тях, но донякъде беше съгласен.

В крайна сметката децата се появяваха или защото ги програмираш или защото не си взел необходимите предпазни мерки.

Още от самото начало сестра му бе проявила странни способности.

Един ден, докато си пиеше бирата на терасата с баща си и говореха за победите на техният футболен отбор от втория етаж на къщата бяха чули писъците на майка му. Бяха се втурнали в детската стая и бяха застанали на прага вцепенени.

Около детското креватче на сестра му кръжаха всички нейни играчки. Все едно, че беше в час по физика и гледаше въртенето на планетите около слънцето. После в един миг всичко бе приключило и играчките със звънене и дрънчене бяха паднали на пода.

Никой от тях тримата не бе коментирал случката.

Бяха вечеряли в тишина, без да смеят да се погледнат в очите, а сестра му се бе напъвала и ревала, както винаги.

Преди случката с гравитиращите играчки бе смятал, че всички тези призраци за паранормални и свръхестествени способности на хората са глупости („ала-бала“, както ги наричаше самият той). Тогава за първи път си бе помислил, че може би греша...

Пред него вече се виждаше алеята в гората.

Още малко и щеше да навлезе в сянката.

По челото му бе избила пот и почти постоянно му се налагаше да я бърше, за да не навлезе в очите му. Бе забравил да си вземе шапката, но истината бе, че не бе имал нужното време.

Просто в един момент бе започнал да бяга...

Докато навърши пет години се бяха случили още безброй странни неща със сестра му или около нея.

Предмети се разместваха сами, осветлението изгасваше и се включваше по някакви свои закони, всички електроуреди също все едно, че полудяваха, когато сестра му бе в близост до тях.

Не бяха казали на никого.

Просто ги беше страх да не помислят тяхното семейство за луди. Не бяха се консултирали и с лекари, защото се страхуваха също да не би да им отнемат малката и да я подложат на множество болезнени и безкрайни анализи.

С времето бяха привикнали и дори се шегуваха с невероятните способности на сестра му. Баща му никога не ползваше дистанционното управление на телевизора, просто бе достатъчно да помоли дъщеря си да включи телевизора. Тя затваряше очи и в следващия момент екранът се пълнеше с образите на програмите. След това се усмихваше свенливо и се гушваше в предръдките на баща му, а той я целуваше за награда.

Бяха я използвали дори за беритбата на череши.

Сестра му заставаше под дървото, те постилаха огромен найлон и в един момент всички плодове бяха вече на земята.

Той естествено умираше от желание да сподели всичко това с приятелите си, да се похвали и да блесне пред момичетата, но в семейството се бяха уговорили, че ще си остане тяхна тайна, заради доброто на малката.

Точно, когато бе навършила пет години тайната сила, която притежаваше сестра му бе започнала да се трансформира. Проявяваше се все по-често, но ако преди я използваше, за да накара предметите да се местят или за да достави удоволствие на баща си с включването на телевизора, то тогава бе започнала да я употребява, за да постигне това, което иска или за да накаже някой от тях тримата.

Първи бе я изпитал той.

Един ден не пожела да я вземе със себе си в езерото, за да ловят риба.

В същност на него не му пукаше за рибата, но бе взел бутилка вино и любимите си комикси и бе имал желанието да се усамоти. Бе се влюбил за първи път и търсеше самотата, за да се наслади на новото усещане и за да помечтае за момичето от съседната улица.

Точно, когато бе в средата на езерото внезапно бе започнало да вали, бе се извил невероятно силен вятър и гладкото до преди минути езеро се бе превърнало във врящ казан. Една вълна бе обърнала лодката и той с огромни усилия бе успял да се добере до брега.

Там стоеше седнала сестра му с притворени очи, обгърнала коленете си и бавно поклащайки се напред, назад. Докато кашляше и плюеше вода, все още без дъх и в пълно изтощение бе чул гласът и—

„Ако още веднъж не ме вземеш с теб за риба ще те убия“.

Дълго същата вечер бе мислил в леглото си дали наистина тя бе казала това или му се бе сторило. Минутите на брега му бяха като в

мъгла, но ясно си спомняше нейният поглед, когато я бе погледнал в очите — жесток, дълбок и обвиняващ. Бе усетил как страхът го грабва за гърлото и му се бе приискало да заплаче като дете.

Започнал бе тайно да купува книги за паранормални явления, за да разбере дали едно петгодишно момиченце може да предизвика буря в езерото, да обърне лодката ти и едва да не те удави...

Вече бягаше в гората.

Дърветата като войници в строй изправяха стволовете си. Клонки го шибаха и разраняваха кожата му, но той сякаш не ги усещаше. Все едно, че неговият мозък бе компютър и той бе написал командата „Бягай“. Тялото му се подчиняваше (слава богу все още) и макар да усещаше началото на умората, знаеше от опит, че може да издържи още дълго. Сам не знаеше колко още дълго, но самата мисъл, че има сили да продължи му вдъхна увереност и той ускори леко темпото.

Под босите му нозе прошумоляваха листи, треви. На светлината виждаше хиляди паяжини, които бяха оплели страничните пътечки. Явно никой от много време не бе минавал от там...

В рамките на една година майка му и баща му също си бяха изпатили.

Веднъж, когато трябваше да отидат в неделя сутринта на литургия сестра му не бе пожелала да дойде. Инатеше се по пижама на средата на хола и като муле не искаше нито да се облече, нито да помръдне. Майка му бе изгубила търпение и бе я пляснала по дупето. В следващия момент сестра му отново бе седнала на пода, бе обгърнала колене, бе затворила очи и бе започнала да се поклаща. Той като в сън си бе спомнил, че така изглеждаше и тогава на брега, когато за малко не го бе удавила, но докато извика, за да предупреди майка си се бе чул писък.

Неверващ гледеше как се извива ръката на майка му (тази, с която бе ударила сестра му) и в следващият миг се бе чуло пукането на костта. Ръката висеше под странен ъгъл и започваше да се подува. Майка му от болката бе припаднала, а сестра му се бе изправила полека и се бе качила в стаята си.

Миг преди да затвори врата след себе си бяха чули нейния глас— „Никога повече не ми посягай“.

С баща си бяха завели майка му до болницата и горката бе принудена почти два месеца да ходи с гипсирана ръка.

Същата вечер се бяха напили с баща си, а сестра му така и не бе излязла от стаята си.

В седващите пет години сестра му бе ги държала в плен на тайнствената си сила.

Ако преди пазеха тайната от страх, че ще ги помислят за луди, то после бяха продължили да я пазят пак от страх, но от страх, че може да ги сполети нещо лошо.

Никога повече сестра му не стигна до крайности, т. е. да се опита да ги убие, но ги нараняваше с достатъчна сила, така, че винаги те тримата бяха покрити със синини. За да не се налага да отговарят на въпроси какво им се е случило бяха се изолирали, бяха престанали да се срещат с хора и да излизат. Поръчваха храната по телефона и се занимаваха с градината, за да си набавят плодове и зеленчуци.

Той така и не отиде на други срещи с момичета.

Просто не можеше, дори и да искаше.

Понякога със жестока самоирония си мислеше, че ще си умре девственик.

Не знаеше дали хората със способностите на сестра му не живееха вечно, а и да не живееха вечно тя пак би го надживяла, та те имаха двадесет години разлика.

Бе си мислил и да се самоубие, но някаква вътрешна съпротива го караше да изоставя идеята. Все едно, че живота му се бе превърнал в двубой и той искаше да се опита да спре чудовището, което бе неговата сестра.

Родителите му се бяха предали и се бяха отказали да се опитват да се противопоставят.

Баща му се бе затворил в себе си и почти не се появяваше трезвен.

Майка му бе намерила отдушник в градината и в нейните цветя и също се бе затворила в нейния си свят.

Знаеше, че не може да разчита на тях, трябваше да разчита единствено на себе си.

Всички книги, с които се бе сдобил, един ден бяха изчезнали.

Явно сестра му ги беше изгорила.

Не можеше дори да прочете нещо за паранормалното и свръхестественото.

Трябваше да разчита на собствените си умствени и физически възможности...

И тогава бе започнал да бяга.

Бягаше, докато не рухнеше от умора.

Пришпорваше тялото си и го мъчеше, за да го укрепи и за да го превърне в машина за защита или за убиване(ако се наложеше).

Винаги, когато бягаше около къщата виждаше сестра си на найния прозорец.

Тя го следеше и приличаше на зловец треньор с хронометър в ръка, който проверява постиженията ти. Този ритуал на бягането се бе превърнал и в ритуал на проверка дали сестра му щеше да направи нещо, за да го накаже или щеше да изчака и да го изненада.

В редките случаи, когато се засичаше с нея не говореха, но той виждаше очите и.

В тях все едно, че четеше и това, което той си мислеше, че разчита му вдъхваше увереност. Все едно, че сестра му бе разбрала, че той е готов на всичко, за да я елиминира, за да избяга от нейните окови и че не го е страх, дори да умре.

Колкото повече минаваше времето, колкото повече ставаха километрите, които успяваше да пробяга, толкова повече той разбираше, че бе налучкал пътя към успеха. Не точно успеха, но може би един ден щеше да има шанса да се изправи срещу сестра си може би неговата воля и сила би могла да победи.

Затова и бягаше. Правеше само това.

Останалото време запълваше с четене на книги, с ядене, с пиене на бира и с кратки разговори със своите родители...

Сестра му растеше.

Макар да не празнуваха никога повече нейният рожден ден(в интерес на истината те не празнуваха нито неговите рождени дни, нито тези на родителите му, нито Коледа, нито нищо) той си отбелязваше на едно дърво годините. Годините, в които бягаше и се подготвяше за момента, когато би имал възможност да се изправи срещу сестра си.

Ако човек, който не я познаваше я погледнеше би помислил, че вижда ангел.

Бе руса, синеока, миловидна и всеки художник бе могъл да ползва образът и, за да нарисува икона за църквата...

Сред хладното на гората се чувстваше по-леко.

Бе по-лесно да продължи да бяга.

Не само, че по асфалта босите му нозе се бяха разранили, но го беше страх да не би някой да го види и да се опита да го спре. Сам не знаеше защо толкова го е страх от срещата с хората. Може би защото от пет години не бе виждал никой друг освен сестра си и своите родители.

Усещаше ударите на сърцето си, които като часовник отмерваха ритъма и времето. Вече би трябвало да е ранния следобед, а той бягаше от изгрев слънце.

Не знаеше колко е голяма гората, защото бе идвал тук само веднъж, когато бе разменил единствената си целувка с жена в живота си.

Още си спомняше колко красиво бе изглеждало момичето в сумрака на листата и колко уханни бяха устните и.

Сега сигурно тя бе вече омъжена и може би дори не си спомняше за него.

Та кой на днешното време си спомня една целувка от преди пет години?!...

Сезоните се изнизваха по спиралата на времето.

Единственото, което ги отличаваше за него бяха дрехите, които обличаше преди да започне да бяга.

По неговият маршрут около къщата не бе останала трева.

Около домът им един свършен кръг се виеше и се отличаваше дори в тъмното.

Това бе кръгът, който бе направил самият той с босите или с обутите си нозе през всички години на бягане.

Имаше вечери, когато му се струваше, че кръгът светеше със собствена светлина. Може би беше светлината на неговата вяра, на неговата воля, на желанието му да победи...

Бяха минали точно пет години, от както той бе започнал да бяга.

Беше утрото на неговият тридесети рожден ден.

Не можеше да разбере в първия момент, защо се бе събудил внезапно. Все още лежеше със заровена глава във възглавницата, когато бе чул гласът на сестра си—

„Бягай“

Бе се изправил, облегнат на лакътя си и бе я погледнал.

Тя също бе в пижама и стоеше малка, странна и вторачена в него в леката светлина на утрото.

„Бягай“

Той се бе изправил полека с поглед все още вперен в нея. Страхуваше се да се обърне. Бе свалил пижамата си и бе навлякъл гащетата си и любимата си тениска.

Сестра му се бе изправила на пръсти, бе протегнала ръце и бе обгърнала лицето му. Бе го целунала по бузата(за първи път от както се бе родила) и бе му прошепнала.

„Бягай.

Това е моят подарък за рождения ти ден.

Ако успееш да бягаш без да спреш до залез слънце — аз ще изчезна. Ще се изпаря от твоят живот и ти ще бъдеш свободен. Ако се спреш преди слънцето да залезе, ако се спреш дори за миг си мъртав.

Просто бягай до края на деня.“

И той бе хукнал.

Бе видял как портата се бе отворила сама и все едно, че целият свят извън оградата, който не бе виждал от пет години се бе отворил пред него.

Тичайки бе погледнал към къщата и бе видял на терасата цялото семейство — сестра му, баща му и майка му, вперили поглед в него.

Бе видял как баща му бавно и немошно вдига ръка и бе му махнал с пръсти, които изобразяваха знака на победата.

Неговите родители вярваха в него, неговите родители зависеха от него...

Бягаше. Продължаваше да бяга.

Бе странен начин да отпразнуваш рождения си ден, но той се чувстваше безкрайно щастлив.

Бе успял.

Бе успял да дочака своя ден, в който имаше възможността да зависи сам от себе си, да реши собствената си сътба, да се изправи срещу силата, която го бе държала в плен пет години.

Бягаше за себе си, за своите родите, за собственото си бъдеще, за другите като него, ако въобще имаше други.

Дори не се питаше дали ще успее или ще бъде победен.

Просто бягаше към края на деня...

2 ноември 2000

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.